

Batı propagandası, Türkiye'yi koruyormuş gibi davranarak yardım çağrılarını gizlemektedir. Sorun, kesinlikle Rus ordusuyla İdlib'de yaşanan çatışmalar ya da cihatçı ailelerinin kaderi değil, çok daha ciddidir. Dünya acımasızdır. Körleşerek tehdit altındaki halkların yardımına koşamayız.

Batı basınına göre, Türk ve Rus kuvvetleri arasındaki gerginlik « İdlib çevresinde tehlikeli tırmanış » yaratacak şekilde artmaktadır. Konuyu ele alış tarzı, sahadaki aktörlerin söyledikleriyle tamamen çelişmektedir. Bu çelişki, tahlil yöntemimizi açıklamamız için bir fırsat sunmaktadır. Kendimizi daha iyi anlatabilmemiz için, « Fransız referans gazetesi », *Le Monde* örneğini ele alacağız.

Fransız-Alman bakış açısı

Le Monde, 29 Şubat 2020 tarihli sayısında üç noktayı vurgulamaktadır:

- Rus hava kuvvetlerinin desteklediği « Beşar Esad'ın askerleri » 33 Türk askerini öldürdü;
- Ankara, « misilleme olarak » Suriye mevzilerini bombaladı ve Avrupalıları tehdit etti;
- üç aydan beri 900.000 kişi çatışmalardan kaçtı.

Gazete birinci sayfasında, Fransız ve Alman dahil 14 Avrupa dışişleri bakanının « Suriye hükümetinden ve Rus ve İranlı müttefiklerinden saldırıyı sona erdirmelerini ve 2018'de Soçi'de varılan ateşkes anlaşması hükümlerine geri dönmelerini » isteyen başmakalesine yer veriyor.

Bir dezenformasyon operasyonu

Birçok ön açıklama yapmamızda yarar vardır:

- Suriye askerleri Beşar Esad'ın değil, Suriye Arap Cumhuriyeti'nin askerleridir. Devlet Başkanı Esad'ın onların başkomutanı olduğu doğrudur, ancak bu yetkiyi şahsı adına değil yurttaşlarının ezici çoğunluğuyla demokratik olarak seçilmiş bir devlet başkanı sıfatıyla kullanmaktadır. Fransız ordusundan « Emmanuel Macron'un ordusu » olarak söz etmek asla hiçbir gazetecinin aklına gelmeyecektir.

► Krizin nedeni öldürülen 33 Türk askeri değildir. Kriz, 1 Şubat'ta Halep'te dört Rus FSB subayının Türklerin pususunda öldürülmesiyle başlamıştır; bu, daha önce gazetenin hiçbir zaman değinmediği, ancak Rus basınında manşetlere çıkan bir olaydır. O zamandan beri Türkiye Rusya'ya yönelik kışkırtmalarını artarak sürdürmektedir.

► Çatışmalardan kaçan 900 000 kişi sayısı tamamen hayalidir. Suriye'ye karşı savaşın başlangıcından bu yana (2012 ortasında « Arap Baharı »nin istikrarsızlaştırmasından sonra), Batı basını gerçeklerle örtüşmeyen korkutucu sayılar ortaya koymaktadır. Örneğin, Guta krizi sırasında, yerleşim bölgesinde hapsedildiğini iddia ettiği insanların sayısı, cihatçılar teslim olduğunda buradan çıkanlardan 10 kat daha fazlaydı. Aslında savaşın hüküm sürdüğü bir ülkede istatistik yapmak mümkün değildir. Bu sayılar ancak barış ortamı sağlandıktan sonra tam anlamıyla ortaya konulabilir. Bugün kimse İdlib Eyaletindeki gerçek nüfusu ölçemez.

Bu propaganda yetmiyormuş gibi, baş sayfada Avrupalı bakanların yazdığı bir makaleye yer verilmektedir [1]. İlk dikkati çeken 27 değil, sadece 14 imza sahibinin olmasıdır. 13 bakan, makaledeki görüşlere katılmayı reddetmiştir. Ayrıca imzalayanların çoğu, buna zorlanmış olmalarının mutsuzluğuyla, makalenin kendi dillerine tercüme edilmesinden ve kendi ülkelerinde yayınlanmasından kaçınmıştır.

Bu bakanlar, Suriye, Rusya ve İran'a saldırılarına son verme çağrısında bulunmaktadır. Birincisi, İran bu çatışmalara katılmamaktadır, ancak bu bakanlar bu ülkeye de sorumluluk atfetmekte ve onu muhatap almaktadır. İkincisi bu bakanlar, Avrupalıların tam da kısa bir süre önce « ılımlı İslamcı » adıyla askeri olarak destekledikleri yabancı cihatçıları topraklarından temizlememesi konusunda Suriye'ye çağrıda bulunmaktadır. Son olarak söz konusu bakanlar Türkiye tarafından hiç uygulanmayan Soçi ateşkesine atıfta bulunmaktadır. Soçi ateşkesi, birincilerin korunabilmesi ve ikincilerle mücadele edilebilmesi için, Türkiye'nin « Suriye muhalefeti » cihatçılardan ayırmasını öngörüyordu. Ancak başka yerde olduğu gibi burada da, herhangi bir « Suriye muhalefeti »nin olmadığı, sadece cihatçıların var olduğu anlaşılmaktadır.

Başmakalenin geri kalanı, gazetenin dar kafalı düşüncesini daha iyi anlamamıza yardımcı olan bir tavır alışını içermektedir. « Batı demokrasilerinin, değerlerinin kararlılığı ve tutkularını askeri eylemlere dönüştürme yeteneği »nden; « Suriye sorununda ellerini yıkayan » ABD'den ve « çoğunlukla Çin'in desteğiyle Rusya'nın » « sistematik olarak » veto hakkını kullandığı Güvenlik Konseyi'nin iş göremez hale getirilmesinden söz edilmektedir. Yani biz Avrupalılar Aziz, Amerika Birleşik Devletleri Pontius Pilatus, Rusya ve Çin ise Kötü'dür.

Bu arada *Le Monde*, Türkiye'yi « zaten 3,5 milyonunu barındırdığı Suriyeli mültecileri tutmama » tehdidinde bulunmakla suçlamaktadır ki bu doğru değildir. Türkiye, sadece Suriyelileri değil, Afganistan ve Irak'ta Batı'nın neden olduğu yıkımdan kaçan 800.000 kişi de dahil olmak üzere tüm mültecilerine engel olmama tehdidinde bulunmuştur.

Son olarak başyazı, « nihayet yinelenen savaş suçlarını işleyen ve Suriye ordusunun yalanlarını da kapsayan Rus güçlerinin davranışlarıyla ilgili nihayet söz söylemeye başlayan » Fransa'nın tavrına yönelik bir methiye ile bitiyor. Cihatçılara, « ılımlı » yamyamlara ve diğer kafa kesicilere, sekiz yıl boyunca dayanan halklar bunu takdir edecektir.

Yöntembilim

Gazetecilik, gördüklerimizi söylemekten ibaret değil (bu bakış açısıyla, Le Monde'nin burada anlattığı hemen hemen her şey, rakamlar ve sorumluluklar dışında doğrudur), bunu halk için anlaşılabilir kılmaktır. Bu, «Fransız referans gazetesi » yazı işleri kadrosunun yaptığıнын tam tersidir. Hizmet ettiği egemen sınıfın gözünde, bu gazete onlarca yıldır, okuyucularından temel bilgileri kasıtlı olarak gizlemekte ve diğerlerini ise teğet geçmektedir.

Olayların bölgesel bağlamını ve her bir aktörün tarihini, önceden incelemeden, sık eleyip dokumadan hiçbir şeyi anlamak imkansızdır. Tüm bilim dallarında olduğu gibi, anladığımızı sandığımız şeyleri sürekli olarak sorgulamalı ve hatalarımızı düzeltmek için geriye dönmeliyiz. Son olarak bu çalışma sırasında, kahramanlardan biri ya da diğeri için duyulan sempatiyi göz ardı etmenin uygun olacağını söylemeye gerek yoktur.

Le Monde'nin okurlarından gizlediği

Yirmi yıllık yetersizlik veya kötü niyetle başlayalım: ABD, 11 Eylül 2001'deki saldırılardan beri, Başkan Bush'un sözleriyle, düşmanlara karşı değil, ama bir savaş yöntemi olan terörizme karşı, bir « bitmeyen savaş » sürdürmektedir. Afganistan'da (2001), Irak'ta (2003), Libya'ya (2011), Suriye'de (2012), Yemen'de (2015), gayri meşru olarak tanımladıkları güçleri devirmek üzere, para, silah, paralı askerler göndermek için çok iyi nedenleri vardı. Bununla birlikte herkes, terörizmin yok olmaktan daha çok, sürekli olarak yayıldığını ve rakiplerini devirdikleri her yerde durumun daha da kötüleştiğini tespit etmektedir.

Pentagon'un 2001 yılında hazırladığı, ancak sadece 2006 yılında Albay Peters tarafından yayınlanan Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesi haritası.

Pentagon tarafından hazırlanan « Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesi » haritasının yayınlanmasından bu yana, bölgenin tüm devletleri (haritayla ilgisi olmayan İsrail ve Ürdün hariç), en iyi müttefiklerinin onları canlı canlı parçalamak istediğinin bilincindedir. NATO üyesi Türkiye bunun dışında değildir.

Türkiye, kuruluşundan bu yana Osmanlı İmparatorluğu'ndan miras kalan güçlü ve etkili bir yönetime sahiptir. Halkı bölgeyi işgal eden Moğol ordularının soyundan gelmektedir ve kurucusu Mustafa Kemal muzaffer bir komutandır, ülkede ordu bugün hala bir itibara ve sivil güçlerden daha üstün bir güce sahiptir. Bu nedenle, ABD'nin planlarını öğrendiği andan beri, Türkiye'nin dış politikasındaki U dönüşlerinin tamamı, ülkeyi en iyi müttefikinin aç gözlülüğünden korumayı amaçlamaktadır [2].

Türk genelkurmayı bugün –doğru ya da yanlış, sorun bu değil– Pentagon'un Suriye'yi yok ettikten sonra anavatanı Türkiye'ye saldıracağına farkındadır. Acil olarak, telaş ve umutsuzluk içinde, Türkiye'nin yok edilmesine göz yummaları durumunda NATO'daki tüm müttefiklerini tehdit etmeyi içeren ve onlara olabildiğinde uzakta, Libya'da bir başka savaş alanı

armağan etmeyi içeren bir yanıt tasarlamıştır [3].

Türkiye kimlik bunalımı içerisinde. Sınırlarına (Atatürk'ün Misak-ı Milli'si) ve tarihine (gayrimüslimlere yönelik soykırım uyguladığını reddetmektedir) meydan okumaktadır, ama ölmek de istememektedir. Kenara kısırlanmış bir çocuk gibi telaş içinde, ağlamakta, bağırp çağırılmaktadır.

Rusya'ya yönelik kasıtlı saldırılar (1 Şubat'ta FSB subaylarının öldürülmesi, Tatar milis önderiyle yapılan görüşme, Ukrayna'da Rus karşıtı banderist taraftarlarıyla yapılan toplantı, İdlib'deki Rus ordusu ile çatışma, Rus keşif uçaklarına ateş açılması, Hmeymim Üssüne yönelik insansız hava aracı saldırısı, Türkiye'de Rus haber ajansı çalışanlarının gözaltına alınması) Moskova'ya yönelik değildir [4]. Bunlar Amerika Birleşik Devletleri'ni hayal edilebilecek en kötü felaketle tehdit etmenin yollarıdır: eğer geri adım atmazsa bir Üçüncü Dünya Savaşı söz konusu olacaktır.

Avrupa Birliği yollarına mülteci kolları sürme tehditleri AB'nin istikrarını bozmaya yönelik değildir. Bu bir yardım çağrısıdır: Türkiye'nin tahrip olması durumunda bu göçmen akışları kaçınılmaz olacaktır, bu yüzden çok geç olmadan harekete geçin!

29 Şubat 2020, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan
Dolmabahçe Sarayında.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Rusya'ya karşı savaşa girmek isteseydi, 4, 12, 21 ve 28 Şubat'ta Devlet Başkanı Putin'e telefon etme girişiminde bulunmaz ve onunla buluşmak için kendini parçalamazdı.

Bir asker değil, İslamcı bir milis gücü kökenli sade bir sivil vatandaş olan aynı Cumhurbaşkanı Erdoğan, 29 Şubat 2020'de Dolmabahçe Sarayı'nda (Sultan'ın eski ikametgahı) topladığı milletvekillerine yaptığımız analizden farklı bir şey söylemedi: « Karşımızdaki senaryonun asıl hedefi Suriye değil, Türkiye'dir. Suriye'de istediklerini alanlar, namluları hemen Türkiye'ye çevirecektir. Bugün Suriye'yi fiilen üçe bölenlerin, Türkiye'nin toprak bütünlüğüne saygı göstereceğini düşünmek gafletten öte bir durumdur. »

Fransız seçkinlerinin sömürgeci emellerini destekleyen ve ABD stratejisinin doğrudan sorgulanmasını yeniden yazacak bir Suriye devrimine inanmaktan asla vazgeçmeyen *Le Monde* değil miydi?

Batı'nın tercihleri

Le Monde'un yazı işleri kadrosunun hoşuna gitmese de, sorun kesinlikle « İdlib çevresindeki tehlikeli tırmanış » değildir, bu bir anda durabilir, ancak NATO üyesi ülkelerin Türkiye'nin yok edilmesine izin verip vermeyecekleridir.

Talihsiz cihatçı aileleri konusunda sızlanmayı bırakmanın ve yeni bir ülke un ufak edilmeden önce sorumluluk üstlenmenin zamanı gelmiştir.